

synes alligevel, det er en god Forretning for Staten. Saa vidt jeg ved, blev der ikke sagt andet. Manden blev imidlertid indmeldt og blev arbitrært idømt 2 Dages Arrest — jeg tør ikke sige, om det var mørk Arrest eller Kvarterarrest. Naturligvis var han misfornøjet dermed, men han vidste, at hvis Sagen blev henvist til en Krigsret, vilde han blive tilbageholdt i længere Tid, medens Sagen stod paa, og hans Hjemsendelse vilde altsaa yderligere blive forsinket. Han tog altsaa mod disse to Dages Arrest. Man vil maaske sige, at det kun er en ringe Ting, men det har i Virkeligheden ikke saa lille Betydning for saadan en Mand. Han er en brav Mand, der aldrig tidligere har forset sig i Tjenesten og aldrig tidligere er straffet. Skal han nu senere have en Forholdsattest fra Tjenesten, kommer der til at staa i den, at han har faaet denne Straf. Det kan genere ham i mange Henseender i hans senere civile Liv. Det er altsaa ikke saa ringe en Ting for saadan en Mand. Rent bortset fra den Lidelse, der tilføjes ham for saadan en Ubetydelighed, ved at han holdes tilbage for at afsone Straffen, efter at hans Kammerater ere hjemsendte, har det Betydning for ham i Fremtiden.

Der falder mig her et lille Tilfælde ind, som viser, hvilken Betydning en saadan Straf kan have. En af mine Bekendte stod tiltalt ved Politiretten for at have overtraadt Loven om Trykning — efter min Mening ganske uberettiget, men det kommer nu ikke Sagen ved. Efter at han havde været i flere Forhør, spurgte Dommeren ham, om han tidligere var straffet. Dertil svarede Manden Nej. Men Dommeren erklærede saa, at det var jo ikke sandt, for han havde som Soldat faaet 2 Dages mørk Arrest. Der kunne ærede Medlemmer se, at det i Virkeligheden forfølger en Mand hele hans Liv, naar han har været saa uheldig at faa et Par Dages Arrest for en Ting, man i Virkeligheden ikke burde rejse sig op for.

Den Sergent, jeg nævnedes før, har maaske været særlig nidkær efter at faa Folk straffede. Jeg tror ikke, at der i Almindelighed er saadanne Ønsker hos Befalingsmændene. Jeg tror tværtimod, at der hos de allerfleste er Ønske om saa vidt muligt at undgaa, at Folk straffes. Men man ser af dette Tilfælde, at der ogsaa er Folk, som synes, det er passende at bringe en Mand under Straf for en saadan Ubetydelighed. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Forsvarsminister at tage under Overvejelse, om ikke den

militære Straffelov kunde fortjene at faa en Revision. Jeg tror, det vilde være heldigt og vække almindelig Tilfredshed, om det skete.

Jørgen Frederiksen: Jeg har begæret Ordet for at gøre en enkelt Bemærkning af lokal Beskaffenhed, som angaar en begrænset Del af Landet; men før jeg gaar over til dette, ønsker jeg at gøre et Par almindelige Bemærkninger.

Da det nye Ministerium blev dannet, vare jeg og mange andre spændte paa at erfare, hvorledes dets Program vilde blive, og det var med nogen Interesse, vi imødesaa den Dag, Konseilspræsidenten vilde holde sin Programtale. Jeg fulgte hans Tale med megen Interesse, og jeg maa tilstaa, at jeg syntes, det var en overordentlig fornuftig Programtale. Han sagde, at Vælgerne vare den højeste politiske Domstol. Det er noget, som ikke blot alle Politikere, men vistnok ogsaa alle andre i Landet ere enige om, saa det synes jeg er saa meget rigtigt. Dernæst sagde den højtærede Konseilspræsident, at vi alle skulle være lige for Loven. Ogsaa dette er, synes jeg, som det sig hør og bør. Endvidere udtalte han, at han ikke, i alt Fald foreløbig, vilde tænke paa Gennemførelsen af Odense-Programmet, som er de Radikales Program, thi dette, sagde han, havde dette Ministerium ikke Kræfter til, det var kun et Skridt paa Vejen henimod dette Programs Gennemførelse, og foreløbig vilde det altsaa lade sig nøje med det, det kunde faa. Dette er ogsaa meget fornuftigt, noget, som jeg fuldt ud billiger. Det er paa den Maade, alle praktiske Folk bære sig ad, at naar man ikke kan faa det, man ønsker, tager man det, man kan faa, for saa vidt man mener, at det er et Skridt i den rigtige Retning.

Han omtalte ogsaa mange andre Ting, som jeg fuldt ud kan tiltræde. Endvidere har dette Ministerium gennemført andre Reformers, som de straks have ført ud i Livet, blandt andet den, at disse nye Ministre ikke ville kaldes Ekscellence. Det kan vist ingen have noget mod. Siden vi fik Systemskiftet 1901, har jeg, naar jeg har talt med en af de Ministre, som have været i den Tid, aldrig tiltalt dem som Ekscellencer, og de synes ikke at have følt sig stødte derved. Ogsaa dette finder jeg altsaa meget rigtigt. Ministrene ville ikke modtage Ordener og Titler, men ere Modstandere deraf, og heller ikke dette kan man have noget imod. Her er der dog et Ønske, jeg vil knytte til Ministeri-